

# POETRY by Nichita Stănescu

## LECȚIA DESPRE CERC

by Nichita Stanescu

Se desenează pe nisip un cerc  
după care se taie în două,  
cu același băț de alun se taie în două.

După aceea se cade în genunchi,  
după aceea se cade în brînci.  
După aceea se izbește cu fruntea nisipul  
și i se cere iertare cercului.  
Atît.

*OPERA POETICA II* (Ed Alexandru Condeescu, București: Humanitas, 1999).

## A Lesson on the Circle

translated by Gabriel Prajitura and JoAnne Growney

You draw a circle in the sand  
and then halve the circle  
with the same hazelnut stick.

Next you fall to your knees,  
then to all fours.  
Then you hit the sand with your forehead  
and apologize to the circle.  
That's all.

First published in [CIRCUMFERENCE](#) (Summer/Autumn, 2004).

## LECȚIA DESPRES CUB

by Nichita Stanescu

Se ia o bucată de piatră  
se cioplește cu o daltă de sânge,  
se lustruiește cu ochiul lui Homer,  
se răzuiește cu raze  
pînă cubul iese perfect.  
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul  
cu gura ta, cu gura altora,  
și mai ales cu gura infantei.  
După aceea se ia un ciocan  
și brusc se fărîmă un colț de-al cubului.  
Toți, dar absolut toți zice-vor:  
—Ce cub perfect ar fi fost acesta  
de n-ar fi avut un colț sfărîmat!

*OPERA POETICA II* (Ed Alexandru Condeescu, București: Humanitas, 1999).

## A Lesson on the Cube

translated by Gabriel Prajitura and JoAnne Growney

You take a piece of stone,  
chisel it with blood,  
grind it with Homer's eye,  
burnish it with beams  
until the cube comes out perfect.  
Next you endlessly kiss the cube  
with your mouth, with others' mouths,  
and, most important, with infanta's mouth.  
Then you take a hammer  
and suddenly knock a corner off.  
All, indeed absolutely all will say—  
what a perfect cube this would have been  
if not for the broken corner!

First published in [\*CIRCUMFERENCE\*](#) (Summer/Autumn, 2004).

## **POEZIA**

Poezia este ochiul care plange  
Ea este umarul care plange  
ochiul umarului care plange.  
Ea este mana care plange  
ochiul mainii care plange.  
Ea este talpa care plange  
ochiul calcaiului care plange.  
O voi, prieteni,  
poezia nu este lacrima  
ea este insusi plansul  
plansul unui ochi neinventat,  
lacrima ochiului  
celui care trebuie sa fie frumos,  
lacrima celui care trebuie sa fie fericit.

## **POETRY**

Poetry is the eye that weeps  
It is the shoulder that weeps  
the eye of the shoulder that weeps.  
It is the hand that weeps  
the eye of the hand that weeps  
It is the weeping sole  
the eye of the weeping heel.  
O, you friends,  
poetry is not tears  
it is the act of weeping --  
weeping from eyes not yet created,  
tears from the eyes  
of him who should be handsome,  
tears of him who should be happy.

translated by Stelian Apostolescu and JoAnne Growney

## Timpul ca lumină

1.  
Orice obiect, după distrugerea criteriilor lui interioare, involutiv se transformă în lumină.  
Orice obiect este o formă de lumină oprită într-o structură.
2.  
Funcția principală a obiectelor este absorția. Atîta timp cît forța de absorție depășește forța de eiecție, obiectul se află în formare, în creștere.  
Gravitația reprezintă suma absorțiilor obiectelor reunite într-un câmp cosmic.
3.  
Forme de gravitație sau de absorție se pot remarca și în domeniul semi-abstract al limbii.  
Atragerile și respingerile reciproce între grupurile de cuvinte le-au transformat pe acestea treptat-treptat în substantive și verbe, cu tot roiul de nuanțe înconjurătoare.
4.  
Starea de absorție exprimată prin sentimente corespunde stării de mirare. Starea de eiecție exprimată prin sentimente corespunde stării firescului. Starea mirării poate produce sublim și spaimă. Firescul este o stare luminoasă.
5.  
Mirarea oprește timpul, iar firescul, dimpotrivă, îl declanșează. Timpul este de fapt lumină. În acest sens, unitatea cea mai mică de timp este fotonul.
6.  
Luminescența putregaiului dintr-o pădure, copil fiind, m-a pus pe ginduri. Starea lui de vis mi-a dat un sentiment ciudat. Mai târziu mi-am imaginat lumina ca fiind starea de dinainte de naștere și starea de după moarte. Imitînd o formulă a lui Coanda: “omul este un accident hidraulic”, așa zice: “omul este un accident al luminii”. În acest sens am putea considera lumina solară ca pe o stare prenatală, ca pe un timp neorganizat într-o structură.
7.  
Somnul echilibrează absorția cu eiecția. Face evidentă starea discontinuă a lucidității, deci a existenței. Timpul se dezorganizează în perioada somnului. Lumina devine interioară, devine sentiment, transformîndu-se în lucioli.
8.  
Însăși existența, ca somn al luminii, face evidentă discontinuitatea acesteia și deci a timpului. În acest sens putem să socotim existența ca pe o cantă de timp.
9.  
Interiorul fotonului ține esența universului: timpul. Transformarea luminii în existență și transformarea existenței în lumină, așa cum mi-o închipui acum, poate fi o metaforă. Dar dacă nu e numai o metaforă?
10.  
Mă întreb dacă luminescența aceea nocturnă dintr-o pădure a copilăriei era o naștere sau o moarte. Dacă era o încetinire de lumină pînă la transformarea ei, închegarea ei în simțuri, sau dimpotrivă, dacă era distrugerea de organe emanînd lucioli de vis.
11. Timpul este lumină. Dar lumina, ce este lumina?

## Time as Light

translated by Stelian Apostolescu and JoAnne Growney

1.  
Any object, when its internal benchmarks are destroyed, melts into light.  
Any object has light inherent in its structure.
2.  
The main function of objects is absorption. As long as the absorption force surpasses the force of emission, the object keeps forming, growing. For all objects, gravitation is the sum of their absorptions, united as a cosmic field.
3.  
One can observe forms of gravitation or absorption in the semi-abstract field of language. Reciprocal repulsions among groups of words have changed them bit by bit into nouns and verbs with a profusion of surrounding hues.
4.  
An absorbing state expressed in terms of feelings corresponds to a state of wonder. An emitting state expressed in feelings corresponds to normality. A state of wonder can cause awe and terror. Normality is a luminous state.
5.  
Wonder stops time, and normality, to the contrary, releases it. Time is, in fact, light. In this respect, the smallest unit of time is the photon.
6.  
The glow of decay in a forest, while I was a child, affected me, put me in a dream state that felt weird. Later, I imagined that light is the state prior to birth and the state after death. Paraphrasing a formula of Coanda: “man is a hydraulic accident”, I would say: “man is a luminous accident”. In this respect we might consider solar light as prenatal life, like time not yet structured.
7.  
Sleep creates equilibrium between absorption and emission. It gives evidence of the discontinuity of Lucidity, i. e., of existence. Time grows less organized during sleep. The light becomes internal, becomes feeling, changes itself into luminosity.
8.  
Existence itself, as light’s sleep, offers evidence of its own discontinuity, that is, of time. In this respect one can consider existence as a quanta of time.
9.  
A photon contains within itself the essence of the Universe: time. Transformation of light into existence or existence into light, as I see it now, may be only a metaphor. But what if it ceases to be a metaphor?
10.  
I ask myself whether that nighttime glow in the forest of my childhood was a birth or a death. Whether it was a delay in light’s transformation, its recognition by the senses, or was, to the contrary, the decay of organs radiating halos.
11. Time is light. But light? What is light?